პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

ფასი ორი შაური.

ტარტაროზი

№ 56 ქვირა, 11 ივლისი, 1926 წ. № 56

„შხიზელი თვალი“

„მომჭირნეობის გატარება ზოგიერთებმა მხოლოდ შტატების შემცირებად გაიგეს და ისიც მახინჯად: ამცირებენ დაბალ მოსამსახურეებს“.

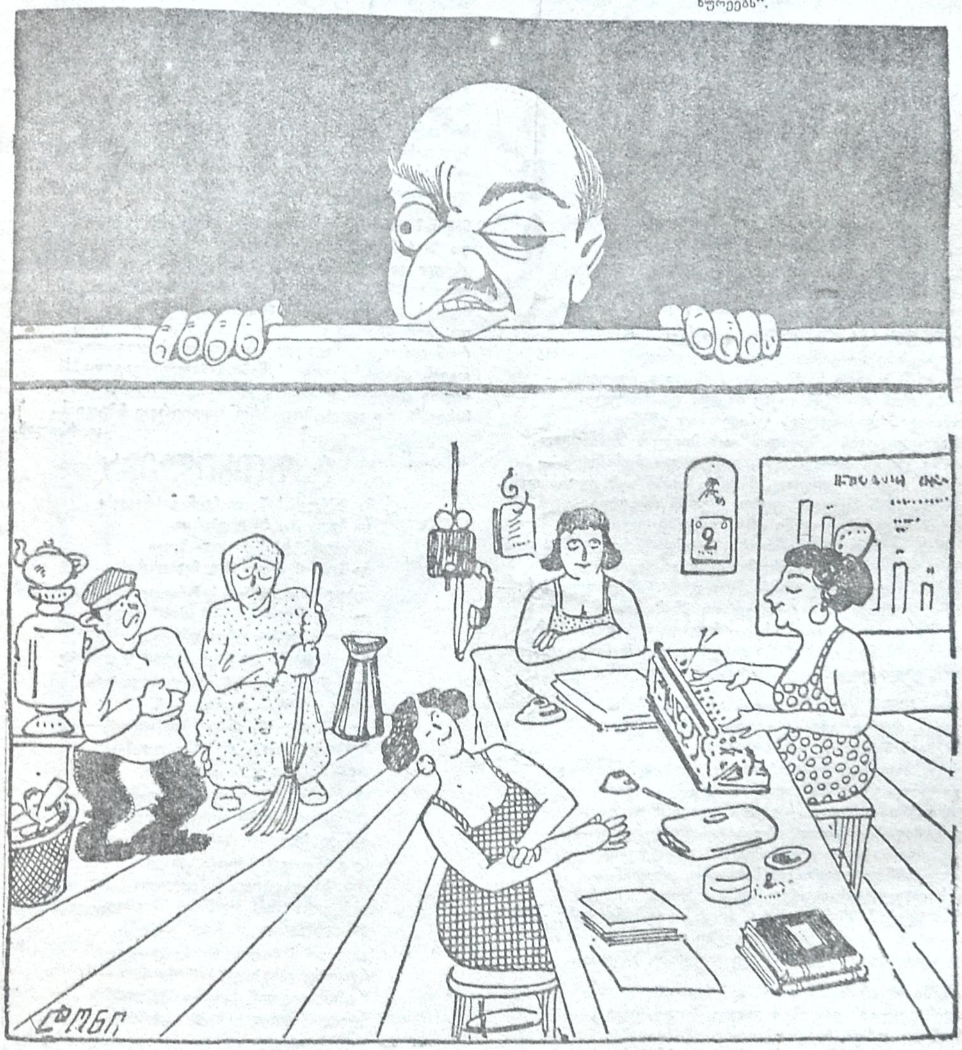

ნეტა ვის დაასობს მრისხანე თვალებსა?!?
საფრთხე არ მოელის ამისგან ქალებსა...

ჰა, შიკრიკს და დარაჯს დაასო ისარი
და ამბობს: „ხომ ვნახე!.. ის არი... ის არი..

ეიდენშტეინიანსი დიახ	დეო ინსეო ითაკიიზაგ
თავისი მადიანი კუჭითა ზომავს.
ა. დოლაძის წერილიდან.

ეს ვინა ზის ავტოში, ამაყად დაბღვერილი,
საით მიექანება—კოხტად ყელ-მოღერილი?
დიდი საქმის კაცი სჩანს,—ფიქრებშია გართული,—
ეტყობა რომ აწუხებს საქმე ძნელი და რთული!
შრომისაგან დაქანცულს უძილობაც ემჩნევა,
ალბად ცდილობს „ზევიდან“ არ მიიღოს შემჩნევა.
მუხლზე უძევს პორტფელი, გაკედილი პირამდის,—
(გეგმებს ადგენს უთუოდ, მსურს მოასწროს კვირამდის).
ხელზედა აქვს ბეჭედი, უცხო ქვებით რჩეული,
ძვირფას სიგარის ბოლში არის გამოხვეული,—
(რა ქნას, ალბად თავს ირთობს, სტანჯავს სევდა წყეული)
საქმეზე თუ იჩქარის—შრომის მოყვარულია:
შოფერს გადუბურჩულა:—„სწრაფად წამიც ფულია“:—
გაიარა პროსპექტი—ათას ფერთა მჩინარი,—
ვინც შეხედა ყველამ სთქვა:—ნეტავი თუ ვინ არი?—
„ვინ არის“? მეც ეს სიტყვა გულს კითხვად ჩამკეცია,
— აჰა, ეხლა ვიცანი, ეს ხომ ჩვენი სპეციაა?!..

„არტო„-ს წინ გააჩერა თავის ავტო-მანქანა,
ისე ადგა, რომ ირგვლივ თვალიც არ გააქანა
და საქმიან ნაბიჯით კაზინოს მიაშურა:—
შეხვდენ სალამ-ქალამით, დაჯდა ყიზილბაშურად
და გახურდა „ბაკარა“, თალია სდევს თალიას,
ხან ბითური, ხან ოცი,—გული ლელვამ დალია.
მოდის, მიდის ყისმათი, არვის არ ენაღვლება,—
(აქ ნებადართულია ერთმანეთის გაყვლეფა!)
და რაც ქონდა თავისი„ ან სახალხო კასიდან—
ახმა ხელმა უეცრად აქეთ-იქით გაზიდა,
მაგრამ წყენა?—ნუ იტყვით, არც კი იგრძნო ყასიდად!
ან რა არის ახე ვსთქვათ, „გულზე გასატკლეცია?“
ზვალ ხელახლად იშოვის, ყველაფერში სპეცია!..

„ბარეში იჩქარის, იქ ვაზშმად მიელიან,
მისთვის გულებს ინთებენ ლილი, ნელი, ელია,
ამფსონები კარგი ჰყავს, ქეიფიც ემარჯვება:
სმაში და სიმღერაში უკან არვის დარჩება!

ენამახვილიც არის—„სუფრის სულათ“ ითვლება.
მისი ტოლი ქალაქში ხუთი არ დაითვლება,
ყველა მცოდნეს უძახის, გენიოსი ჰგონიათ,
ისიც იშვნევს ქარაგმებს, მუდამ თავმომწონეა!
სიმთვრალეში ჭირვეულს შვენის დარდიმანდობა:
შამპანიურს წყალივით ღვრის არა აქვს დანდობა!
დანახარჯის გადახდას ვერ მოასწრებს ვერავინ,—
ერთის სიტყვით, ვაუია კალმით აუწერავი!—
ბედს იმისთვის კისერი ჯერ არ მოუღრეცია,—
ბრწყინავს მისი ვარსკვლავი, ბედნიერი სპეცია!..

ვსთქვათ, ნავახშმევს უეცრად სეირნობა ინება:
— ალლო! შოფერ, მცხეთისკენ, ელლის არ ეძინება.
რა უყოთ თუ შოფერი გულში შეიგინება?
ნაცვლად ზახარ-ზახარიჩს*) ეს სულ არ ეწყინება!
ამნაირად ხარჯი-ხარჯს ემატება-გროვდება,
მათი გადახდის ვადა დღითი დღე ახლოვდება,
მაგრამ მას გულში დარდი არა აქვს ნამცეცია,—
მოახერხებს, დაჰფარავს, ის ხომ დიდი სპეცია?!

კაბინეტში მარტო ზის, გეგმებს ადგენს მადიანს:
იმის ტვინში ფიქრები ჩერვონცებად დადიან!—
სახელმწიფო საკითხებს ზომავს თავის კუჭითა,
„ულტიმატუმს“ კიდური წითლად გადაუჩითა,—
ანგარიშობს თვის „კუთვნილს“, მოსდის თავში თემები:
მივლინება... ზედმეტი... ჯილდო, ტანტიემები,
ჰონორარი სხდომებში, გასამრჯელო დასკვნისთვის,
ხელფასი აქ მოსვლისთვის, ქირა სახლში წასვლისთვის.
თორემ... წავალ და თქვენთვის გაცივდება კეცია...
და ჩხრიალებს მის ბამბაც, რადგან დიდი სპეცია!..

მაგრამ ეს რა დრო დადგა, ამინდი შეიცვალა
და ზოგ სპეცს, ვინც „ქვეყნისთვის ეგოდენი იწვალა“,
კბილი გამოუჩხრიკეს მჭრელ ფოლადის ქლიბითა—
და მსუქანა ნაჭრები ამოართვეს ჯიბითა!—
რკინის ცოცხმა უეცრად ეზოს ჩამოუარა—
და ჯერ ბევრმა არ იცის გადურჩება თუ არა,
რომ დასახვეტ ნაგავში არ ჩაეფლოს თავითა,
თავის „ნამასქნარით“ ნაბოჭ-ნაფლანგავითა?!
ბევრს დაადნა ღაბები გულზე დანაკეცია,—
მახლაზ, რა დღეს მოესწრო ზოგიერთი სპეცია!..

ფარსადან.

გაფთხილება

მე მახსოვს საწყალ ჩვენ გაბრიელსა
რა მოუვიდა, რა დაემართა.
სიმულიანტობას მოკიდა ხელი
და ბოლოს ბადეს შიგ ჩაეხლართ
„ცხოვრების ნიშნად სიმართლე გქონდეს“
და სიყვარული „სტრახკასის“ ვალად;
სიმულიანტობას უნდა ებრძოდე
თუ არ გსურს ფლანგვა დაგედოს ვალად.
ეგებ ძმობილო, შენ გამგეს სძულხარ,
ერთი ხარისხით დაგწია უკან
და დაჩაგრულმა გამგის სიმკაცრით,—
დამშღვევ კასაში მოძებნე ლუკმა!
სიმულიანტობას მოკიდე ხელი,
აღარ გაქვს სრულიად კასის დანდობა?
გახსოვდეს: ხეირს არაოდეს მოგცემს
შენ ეგ ხელობა:—სიმულიანტობა.
მე გაბრიელის მახსოვს ამბავი...
(მას ბრალდებოდა სიმულიაცია
იმას ბაფლანგვა დასწამეს ამ გზით...
გამფლანგველი კი რაღა კაცია?).
გაბრიელ მართლაც ნამდვილათ იყო,
როგორც ამბობდენ, სიმულიანტი,—
მაგრამ ვიღაცამ (ალბათ მუშკორმა)
მოულოდნელად გამოსდო კვანტი.

*) ზახარ-ზახარიჩი ცნობილი მიკიტანია მცხეთაში.

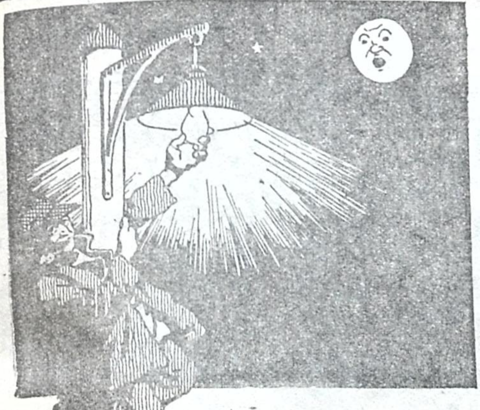

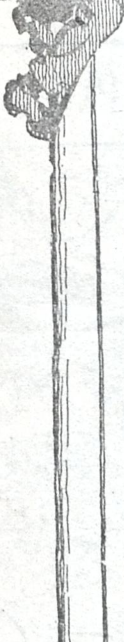

ბავში არ ყავდა გაბრიელს, მაგრამ
მზითვის, სარძეო, სამშობიარო
ყველა მიიღო დახმარები...
(მეც ასე ვქენი... რა შორს ვიარო!)
ასე მოიქცა მაქსიმეც ჩვენი,
კასას მოჰპარა თუ იყო გროში,
და შემდეგ... კარგი ცხოვრების ნაცვლად
თავი ამოყო სასამართლოში.

არ დაგინდობენ შენაც კეთილო,—
და თუნდ ხარისხით დაგწიონ უკან,—
დამზღვევ კასაში სიმულიანტობით
შენ ნუ მოძებნი ლუკმასა მსუქანს
იქნებ შენ მოხვდი შემცირებაში,
ან სხვა მიიღეს, შენს ნაცვლად ფრანტი;
მაინ გახსოვდეს შენ შენი ვალი:
ნუ შეიქნები სიმულიანტი...

მე გაბრიელის მახსოვს ამბავი
მას ბრალდებოდა სიმულიაცია.
ამ გზით გაფლანგვაც დაუმტკიცდა,
გამფლანგველი კი რაღა კაცია?

ალლარ-ალლარსანი.

მეეზოვე (ქურდს). ჩამოდი... ნუ იპარავ ლამპოჩ-ვას... (ჰყვირის) მილიციონერ!...

ქურდი: რა გაყვირებს, ჩემო კარგო, მე ქურდი კი არა ვარ,—მონტიორი ვარ... ხომ ხედავ მთვარე ანათებს და ტყუილ-უბრალოდ იხარჯება ელექტრონის ინერგია... ხომ იცი ეხლა ეკონომიის რეჟიმია!

ერთი მრავალთაგანი

ქალთა ორგანიზაციას ქალების კრება მოეწყო. ამ კრებაზე დიომიდე ასეთი მოხსენებით გამოვიდა:

— ამხ. ქალებო! ყველა თქვენთაგანი უნდა ჩაებათ საერთო მუშაობაში, რომ ნათლად დაინახოთ თქვენი უფლებები, რომლებიც დღემდი თქვენ არ გქონდათ ხოლო დღეს კი უკვე მოპოვებული გაქვთ. მოსპობილია ქმრების გავლენა ცოლებზე და ამიერიდან ქალები ისტორიულად დაჩაგრულები და დამონავებულები თავისუფლები ხართ.

ტაშით დააჯილდოვეს დიომიდე... ხოლო კუთხეში ორი ქალი ასე ჩურჩულებდენ ერთმანეთში:

— უყურე, უყურე! მაგი ოხერა ქალების თავისუფლებაზე რომ გაჰყვირის,—თავისი ცოლი რომ გაანთავისუფლა, ისე გვიპირებს ჩვენც, რომ ქმრებმა გაგვანთავისუფლონ?!

— აპა, აპა! ცოლი გაუშვა ორი ბავშვით და სხვა ქალი შეირთო... უსიამოვნების მიზეზად ასახელებდა, რომ: „საამდროვო ცხოვრებისათვის მოუმზადებელია და საერთო საქმეში მუშაობაზე ხელს მიშლისო“... ოხერი მაგი.

———

მაგრამ დიომიდე მეორე ცოლსაც ვერ „შეეგუა“ და მესამესთან დაიჭირა საქმე. მეორე ცოლმა—მარომ ეს გაუგო და თვალ-ყურს ადევნებდა. ბოლოს სკანდალიც კი აუტეხა... დიომიდემ მაროს დასამშვიდებელი და ეჭვის გასაქრობი წერილი მისწერა:

ჩემო მარო!

მივიღე გენაცვალე შენი წერილი, რამაც ძალზე მომწამლა. არ გცხვენია, რაებს ფიქრობ? განა ჩემზე შეიძლება ასეთი ეჭვიანობა? არა, გენაცვალე; ისე როგორ დავეცემი და გავთახსირდები შენი დიომიდე, რომ შენ გაგცვალო მარგარიტაში, რომელიც ზნეობრივად ყოვლად გაბახებულია და სილამაზეც არა აქვს... დამშვიდდი გენაცვალე... ხომ იცი მიყვარდი, და ამიტომაც იყო პირველი ცოლი და ორი შვილი შენ განაცვალე...

მარად შენი დიომიდე.

როცა დიომიდე ამ წერილის წერას მორჩა, მეორე წერილის წერას შეუდგა:

ძვირფასო მარგარიტა!

ტყვილა ბრაზობ... რას უყურებ გამოტვინებულ ქალის ლაპარაკს? მარო მე არასოდეს არ მყვარებია, თუ ჯვარი დავიწერე მაზე, ეს მეც მიკვირს, თუ როგორ მოხდა. მე მეტის მოთმენა აღარ შემიძლია. ის მაჯლაჯუნა უნდა მოვიშორო... მე ჩამოვალ მანდ ქალთა კრებაზე მოხსენების გასაკეთებლად; დედაშენს პირადათ მოველაპარაკები და საქმეს მოვაწყობ. ნუ გეშინია, გენაცვალე... ცოტა კიდევ და, შენ ჩემი იქნები... არ იდარდო, გენაცვალე...

საქოს და საიქიოსაც შენი დიომიდე.

და დიომიდე, მართლაც, მარგარიტას სახლში მიდიოდა ერთ მშვენიერს საღამოს. ის იყო ჭიშკარს მიადგა და ცხენიდან გადმოხტა, რომ ამ დროს ღობის ძირიდან ვიღაც ქალი წამოდგა სარით და დიომიდეს უთავაზა გვერდებში.

— მიცანი?—შეეკითხა დიომიდეს ქალი.
— მარო!—ძლივსღა წამოილუღლუღა დიომიდემ.
— დიახ! მარო—და ქალი თავის გზას გაუდგა.

———

მეორე დღეს სოფელში ხმა გავარდა: „დღეს ქალთა კრება არ შესდგება, რადგან მომხსენებელი ცხენიდან გადმოვარდნილა და გვერდები საგრძნობლად დაშავებია“.

კოსტაიდი.

"მშვიდობიან მგზავრობა"

კონკურენცია

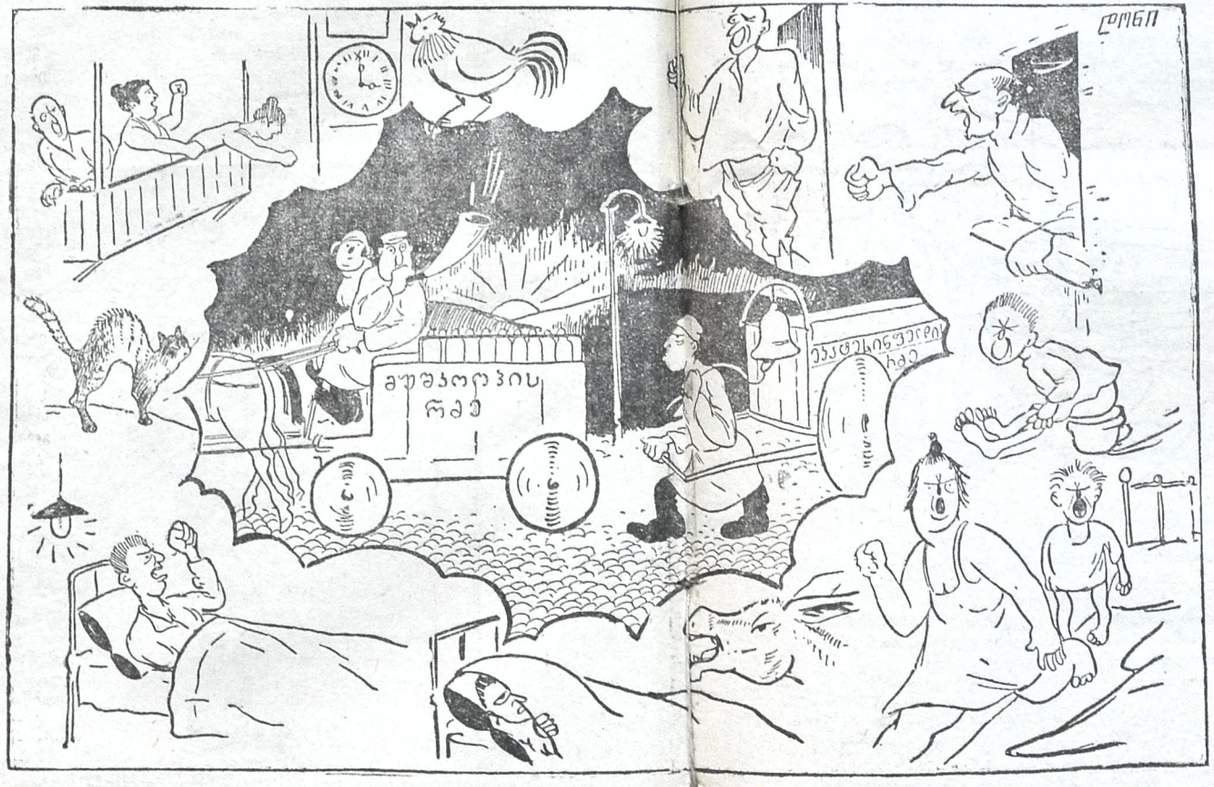

თენდება რალა. იქ მთის გადაღმა
მზემაც ამოჰყო ნელნელა თავი,
რომ შემდეგ ხხივი დაუშვას დაღმა
და მთლად განდევნოს ღამე პირშავი.

ღრმად სძინავს ქალაქს. სიჩუმე მეფობს,
როგორც წყლდამშრალ მინდორ-ჭალაში
ვინ იცის თუ რა სიზმარი შეფობს
მოქალაქეთა თავის ქალაში.

თქვენ ძილს არ გიფრთხობს: აყალმაყალი,
სტვენა, საყვირი, ავტო, ტრამვაი.
თქვენს ძილს მფარველობს ღმერთი მაღალი...
იძინეთ ტკბილად და... მაგრამ, ვაი!..

რა ამბავია?! რა მოხდა ნეტა?!
ისმის: ხმაური, სტვენა, ხრიალი,
თითქოს იღუპვის ჩვენი პლანეტა
და უსწორია მისი ტრიალი...

ან უნდა იყოს მოსვლა მეორე,
როცა ლაპარაკს დაიწყებს ქვებიც,
რომლების სიტყვას განიმეორებს:
მთები, ტყეები, მიწა და ზღვებიც.

წამოჰხტა კატა, ის დაემსგავსა
ყუზიან აქლემს ზმორებით, შიშით.
მამალი იტეხს ყივილით თავსა,
თუმცა ადრეა სწორ ანგრიშით

რა ამბავია?! რა მოხდა ნეტა?!
რომ მას ხვდებიან ხოტბით ძაღლები?
აჰა, გამოჩნდა ორი „კარეტა",
ორივე არის თეთრი, ახლები.

როცა ერთმანეთს მათ მოჰკრეს თვალი,
მთელი ძალღონით შემოჰკრეს ზარებს.
სწრაფათ იღვიძებს არე დაფრთხალი
და შიშისაგან იგი ზანზარებს.

რამდენს ჩაუკლა ალერსი, ვნება?
რამდენს დაუფრთხო ტკბილი სიზმარ
(განაღდებული იყო ოცნება),
გამოაღვიძა ცოლი და ქმარი?

ბავშვებს შიშისგან წაუხდათ კუჭი
და მათ „გარშოკზე" აყუყებს ძიძა
ველარ აშინებს მუქარა, მუჭი...
მათ შარდმა დედა გამოაღვიძა.

სახლის წინ გრედ კი განგაშია:
ზარს ეჯიბრება დიდი საყვირი;
ძაღლებს ყეფა თითქოს ტაშია
და თითქოს მღერის ბაიათს ვირი.

იღება კარი... გამოდის ქალი,
აქ—ნინო, მარო; იქ კი—თამარა
და აივანზე დგება, ვით ალი,
მარტო პერანგის და „მის" ამარა.

გაბრზებული ჰყვირის ანდრია:
"გვაცალეთ ძილი... რასა ჰგავს ავი?
რა დროს რძე არის დილა-ადრიან"
(სძრება პერენგის მას ამხანაგი).

აწ ტკბილი ძილი არ გეღირსება
კონკურენცია მაინც არ ცხრება
„მალაკო"-საგან, ჩვენო ქალქო.
და ზარ-საყვირის ისმის: „მალაკო"... ჭინჭარი.

გოდება

გურული სცენა

შეინძრა ქვეყანა. ალაპარაკდა ხალხი. აჭრელდა გაზეთები. შეიქნა ბრიალ-ბრიალი. ყველამ მომჭირნეობა, ყველამ ეკონომიაო. დავაგროვოთ თანხებიო, ავაშენოთ ქარხნებიო.

მოვედი მეც ხოშზე... თხაი თხის უარესი, მგელმა შეჭამა-მეთქი, მოუჭირებ მეც სახარჯავს ტორმუზს,—და ქარხანას თუ არა,—საღორეს მაინც ხომ წამოვჭიმავ-მეთქი.

გადავსწყვიტე, დავადგინე და ზე ოუწეპე მარიამას სვეტზე:

მოქალაქე გობ-საცრის კომისარო—მარინე!

გატყობინებთ, რომ შენ ვერ შეგიგნია მომჭირნეობის რეჟიმი. შემჩნეულია რომ ტყემალს და ტარანს ორივეს ერთად ხარჯავ. ჩულქს და წულას ორივეს ერთად აბირდლაშე და სხვ... ვბრძანებ სასტიკად: დღეიდან არც ერთი საყელო-სახელოიანი და გრძელი კაბა, არც ერთი აკბის ქვეშ პერანგი და მისი თანაშემწე, არც ერთი კაკალი სიმინდი ქათმებს, არც ერთი კიბეები მარილი, არც ერთი გირვანქა ნავთი არ დახარჯოს. სრულიად მოისპოს ხმარება სავარცხლისა, საპნისა... სპიჩკის ხმარება დაყვანი ლიქნეს საკვესამდი, ძაღლის და კატის რიცხვი ნულამდი, ყაჭს დღეში ერთი ჭერი, შეშად სამ დღეში ერთი ჭერი... ვაი შენს ტყავს, თუ დღესვე არ მოგიყვანია სისრულეში; რაზეოდი და მისი ჭანი მზად არის.

მოგეცეს ლხენა, რაზეოდის გაგონებამ მარიამას შეუყენა ბღანკალი და ჩემი დადგენილება ერთ კვირაში შეასრულა.

მარა თქვენს დუშმანს იმისანა მე რომ დამემართა.

ყაჭებს ოუვარდათ გულის ცრიალი და ყველა დაწყდა. თაგვებს და ტურებს შორის გაიმართა რადიო ლაპარკი, რომ არც ძღლი და აღარც კატა არ არისო—მოკვდენო... თაგვებმა ფეხზე ჯღარკი შემომაჭამეს. მიღანილებული ქათმები ტურებმა დაჭამეს. სიბნელეში მარიამამ მჭადს ჩააყოლა ტარანას ზურგის ძვალი, გეიკეტა კისერში, გაუჩერდა საყლაპავი, კინაღამ შეეიქნა ცოლის საძებრად... ასე მომთხარა და დამაქცია მომჭირნეობამ... ამას იმიტომ ვამბობ აქანე, რომ ჩემსავით არ დაემართოს ზოგიერთ დაწესებულებებს... ჯვარი აქა და ოქროს საყვირი.

ზხანკოლა.

ამაო ლოდინი

თეორი ლექსი. სცენა ტრაღედიიდან

1.

სცენა წარმოადგენს მტკვრის ნაპირს ვერის ხიდის ახლოს, სადაც მოწყობილია „წყალში დამხრჩვალთა წინააღმდეგ მებრძოლი საზოგადოებ"-ის კარავი, რომლის წინ სხედან ორი მეთვალყურე. მოსჩანს ვერის ხიდი, რომლის ქვეშ ჭინკებსავით ტიტველი ბავშები მაღლობიდან უხტებიან წყალში საბანაოდ.

პირველი მეთვალყურე (უკმაყოფილოდ).
ესეც სიბრძნეა აღმასკომის, თუ რა ჯანდაბა?!
მტკვრისა ნაპირას მრავალ ადგილს მოაწყო პუნქტი.
დადგა კარავი და თავები გვაკრია შიგა.
გვითხრა: „ბიჭებო, იყავთ მედგრად მარად ფხიზელი;
ვინც გადავარდეს ამ ხიდიდან დახრჩობის მიზნით,—
თქვენი ვალია მათ განზრახვას აღუდგეთ წინა
და ჩაუშალოთ მათ კეთილი სურვილი თქვენა...
როგორც კი მოჰკრათ თვალი ხიდთან ატუზულ ვინმეს
და აეცეცებდეს იქით-აქეთ ცრემლიან თვალებს,—
იგი თავს იხრჩობს—და თქვენ ეს მათ არ დაანებოთ...
ხოლო თუ უკვე მოახერხა, ისკუპა წყალში,—
თქვენც გადაეშვით და ნაპირზე ამოიყვანეთ"...
მაგრამ სად არის!!! ეს ოხრები თავს არვინ იხრჩობს,
თითქოს არა-რა ხდება ქვეყნად ისეთი რა, რომ:
ღირდეს იმისთვის ვაკაცურად თავის დახრჩობა.

მეორე—(ბრაზმორეული და უფრო უკმაყოფილო)
მაშ... მაშ... ოხრები! შეუყვარდათ ალბათ ცხოვრება;
ვერ იმეტებენ დასახრჩობად თავის მუდრეგ თავს...
ნუ თუ მოისპო: სიყვარული, ტრფობა, ალერსი,
რომ ასკუპებდა იმ ხიდიდან შეყვარებულებს?!
ნუ თუ არ არის ცოლ-ქმრებს შორის დავა და ჩხუბი,
რომლის წყალობით აკეთებდენ ტრიუკებს წყალში?!
ან თუ გამდიდრდა ყველა ისე—რომ მაძღარია
და შეიყვარეს თვისი თავი, რომ სძულდათ უწინ?!

პირველი.
თუ კი კვლავ არის სიყვარული, დავა და კუჭი,—
მათ რა აბრკოლებს? ნეტა რისთვის არ იხრჩობიან?
მტკვარი დიდია... ზაფხულია... ცივი არ არის...
ამღვრეულია... ასეთ წყალში ვერც დავინახავთ.
„ობესპეჩია": დაიხრჩობა—მიზანს მიაღწევს;
აღუსრულდება როგორც უნდა გულის წადილი.
სხვა რომ არ იყოს,—სინდისს მაინც უნდა მიხედონ:
მოველოდებით ჩვენ ამდენხანს იმათ დახრჩობას,
მაგრამ ისინი არც ფიქრობენ ამაზე მგონი..
ოჰ! ერთხელ მაინც მღირსებოდა ვინმეს დახრჩობა,—
რომ მივეშველო... ამ სიცხეში დავგრილდე მაინც.

მეორე.
მეც ვერ მივხდარვარ, ჩემო ძმაო, რაშია საქმე?
მაგრამ მგონია (და ალბად, რომ ასე იქნება):
თუ კი ადევნებ გაზეთს თვალ-ყურს გეცოდინება,
რომ თვითმკვლელობის მოიგონეს სხვადასხვა ხერხი,—
და არვის უნდა შენი მტკვარი თვითმკვლელობისთვის.
ანდა, მითხარი: რაკი კაცმა დიდხანს იფიქრა
და იმ დასკვნამდი მივიდა, რომ: მოიკლას თავი,—
ერთი მითხარი!—რატომ დასდებს სასწორზე მიზანს?!
მას ურჩევნია საშუალება მონახოს სულ სხვა,—
და მოიყვანოს სისრულეში განზრახვა თვისი.
მაინცდამაინც რატომ მოვა აქ ჩვენთან ხიდთან!?
წავა იქით და ყრუ ადგილზე იზამს თვის საქმეს...
ამაო არის, ჩემო ძმაო, ჩვენი ლოდინი,—
და ტყვილა გვიდგას დღით და ღამით ჩვენ აქ ლოგინი.

2.

სცენა წარმოადგენს ქალაქის ბოლო უბანში მტკვრის ნაპირს, სადაც მოწყობილია ისეთივე კარავი, როგორიც პირველს სცენაში. აქ სხვა მცველებია. სცენა ხდება ერთს და იმავე დროს.

პირველი (უკმაყოფილოდ)
ესეც სიბრძნეა აღმასკომის, თუ რა ჯანდაბა?!
აქაც თბილისი ხომ არა არის?! ეს არის დაბა...
აქ ვინ წამოვა ქალაქიდან დახრჩობისათვის?
რად გადაიხდის ტრამვაის ფულს: სამ შაურს, აბაზს?
(სულ რომ რა იყოს,—ეკრეკომსა დაიცავს მაინც).
განა ამისთვის ცოტა არის ადგილი იქაც?
ხუთი ხიდია, რომლებიდან ისკუპებს მტკვარში
და დაანახვებს თვის გმირობას გამვლელ-გამომვლელს...
(ესეც საქმეა: სხვებს გაართობს სანახაობით).

მეორე (ბრაზმორეული და უფრო უკმაყოფილოდ)
მეც მაგას ვამბობ, ჩემო ძმაო... სწორი აზრია.
ჩვენ რა შეგვხვდება,—ის ჩვენამდი ვერც კი მოაღწევს,
რადგან დახვდება სხვები გზაში და ამოათრევს,—
ჩვენ კი დავრჩებით ხახამშრალი, პირდაღებული.
ამაო არის, ჩემო ძმაო, ჩვენი ლოდინი,—
და ტყვილა გვიდგას დღით და ღამით ჩვენ აქ ლოგინი:

ისელი.

ცნობათა მიღება

კუდა-მელას. ორთაჭალის ტრესტებს (სახელდობრ რომელს?) უსაყვედურებთ, რომ მომჭირნეობის გამო ბუზების დასაჭერ ქაღალდს არ ყიდულობს ადმინისტრაციაო და ამიტომ:

და ჩვენ კალმიან ხელებს ვიქნევთ ბუზებზე ჯავრით..
ნახევარი დღე ხომ უნდება ბუზების ჭერას.

და ასეთი მომჭირნეობა თურმე მაშინ ტარდება, როცა:

სამაგიეროდ ვინმე სადმე თუ მიბრძანდება
ის რბილ ვაგონით წაბრძანდება აუცილებლად.

ამხ. კუდა-მელა, თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ „რბილ ვაგონით წაბრძანება" სჯობია, ვიდრე მაგარით, ვინაიდან ბოლოს მაინც შეხვდება (გამსახლში) მაგარი სა... საწოლი.

არინელ ვლასიას (ლანირ-ჭაგანი) ...

ამქარიც კარგი ჰყავს:
მილიციონერი!
ის რომ საქმეს შვრებ...
არ იქმნს პიონერი.
ყველა ეს მოქმედება
ალმასკომის ბრალია.
რადგან ქცევა ასეთი
მას არ აუკრძალია,
ამიტომაც გთხოვ, რ...
აუწიო ყური
და აჭამო ორივეს
ცხელი ხაჭაპური.
ხაჭაპური არ ეგონ...
მათ კარგი საჭმელი;
იცოდენ, რომ ისა
არის პირის მწველი.

... არ გცოდნიათ, თურემ ისინმა კარგად იციან, თუ როგორი საჭმელია ხაჭაპური, რომელიც ცხელი უფრო გემრიელია, ვიდრე ცივი. ნუ გეშინიათ; მიართვით ცხელი ხაჭაპური და აბა ნახეთ პური თუ დაიწვან. ასე, რომ თქვენი ჭკუის სწავლება ჩვენ ხაჭაპურს გვაზარალებს, და ჩვენ კი მაგათთეზისათვის ხაჭაპურს კი არა, ვირის აბანოში შავი პურის ნატეხსაც არ გავიმეტებდით.

ოიგურს (ნაგომარი) თქვენ რომ დაგიჯეროთ, მკერ... ... ისე ყოფილა გაგიჟებული ბი... რომ:

საკერავს რომ დაიკავებს
აგონდება ბიჭებია.
და ამ ჩემსა შარვალსა
მან წააჭრა ტოტია.

...იზამდა, რომ შარვლის ტოტის ... ანდა მასთან ერთად თქვენთვის ენაც წაეჭრა; ამით ჩვენ ავცდებოდით ხათას, რომელიც დაგვემართა თქვენი წერილის წაკითხვის დროს—ენა ვილძეთ რითმებზე ხტომის დროს.

ვანო ხაშურელს. არ იბეჭდება უვარგისობის გამო.

ნაბადელს. არ გამოგვადგა და ნუ გააგრძელებთ, თორემ ჩვენ გავაგრძელებთ თქვენდამი ასეთ პასუხს.

რიჟას (ხევის თემი). შეიძლება ამბავი „სინამდვილეს შეეფერებოდეს", ხოლო თქვენი ლექსი ლექსს ვერ შეეფერება და ამიტომ სურათის საფასურად თქვენს მიერ გამოგზავნილი ფულით გიწერთ ჩვენს გაზეთს და ჟურნალს ორი თვით.

ჭკუა-მხიარულს (მექვენი ლეჩხუმი) თქვენ გვწერთ რომ:

„შიო ხვადაგიანმა თემში არსებული დაწესებულებები ხელში ჩაიგდო და ყველგან იგი არის უფროსად. დარჩენილი იყო მხოლოდ ერთი ცხოველი ვირი და ისიც ხელთ იგდო".

ალბად მიტომ, რომ ეს პატიოსანი ცხოველი პატივს სცემს და ამდენ შრომით დაქანცულ შიოს დასასვენებელ სახლში (გამსახლში) მიიყვანს.

ბორან-კოტეს (საგარეჯო) კარგი. ვათავსებ წვიმისაგან დაზარალებულ დარუსიას სურათს. ზარალის ანაზღაურებას ვავალებთ თემკომის მდივანს, რომლის თაოსნობით გამართულა ტყეში გასეირნება ტყის გასამარგლად.

...ისში იშოვება: პუდრი „კრასკა" და სიკა, ... რომელიც წვიმას ჩამოურეცხია დარუსიას ორმოცდაათი წლის სტაჟიან დანაოჭებულ სახედან. ნუ კაპასობს ამის გამო დარუსია. ზარალი აუნაზღაურდება.

„დაიოშს" (სოფ. საწირე) კარგი თავმჯდომარე (ალ... ...) კი გყოლიათ, თუ კი:

„ვირო, მუტრუკო, ნადირო"
...სე უწოდებს გლეხებსა...
...ა წიხლებს ისვრის ჯორსავით
სადაც კი მოახერხებსა"...

...ლეთ მისგან წიხლის კვრა და ისევე გაუმასპინძლდით, როგორც ის გლეხებს უმასპინძლდება. აი ეს არის ყველაზე უფრო უმარტივესი საშუალება იმისათვის, რომ კი... ...ვანიმეორობს:

...არ მე ყველაზე ძლიერი
...ა გქონდეთ ჩემი შიშიო;
კრინტი არავინ დაჰბეროთ,
ენა დაიბით პირშიო.

...**ანტის** (სოფ. ზოვრეთელი). რა საჭიროა ზაფხულში ბუხარი სასწავლებელში, მით უფრო ეხლა, როცა არდადეგებია. ალბად ამიტომაც შემოეჭამათ ამისათვის შეკრებილი ფული მასწავლებელს. ხომ გაგიგონიათ:

სმა-ჭამა კარგად შესარგი, დება რა სავარგულია...
რასაც შესჭამ შენია, რაც არა დაკარგულია.

ასე სწერია „ვეფხის ტყაოსანში" და ალბად, თქვენს მასწავლებელს წაკითხული აქვთ ეს წიგნი და ეს ადგილი კარგად დამახსოვნებიათ.

„უჩა ბოშს" (ზუგდიდი) თუ თქვენ ასეთი ავათმყოფი არ გაგაგზავნათ კომისიამ წყალტუბოში და გააგზავნა კარგადმყოფი ექიმი ანდრო გებუაძე, — სამაგიეროთ თქვენს ნაცვლად ჩვენ ვაგზავნით თქვენს წერილს ...ტუბოში და განიკურნება „ძვლების ჭლექისაგან", რომელიც თქვენ, თურმე ასე გტანჯავს.

„დოდო კატას“: თქვენ კი არა, ჩვენც არაფერი ვიცით და არაფერი გაგვეგება ჩვენი ობსერვატორიის ცნობებისა.

„ალბად გაზეთები ღმერთთან ცაში უფრო ადრე მიდის, ვიდრე სოფელში. (აი რას ნიშნავს საჰაერო მიმოსვლა). გაზეთში წავიკითხე; რომ ოცდაცხრა გრადუსი სიცხე არისო და ამინდის ცვლილებას არ უნდა ველოდეთო... იმავე საღამოს კი მოვიდა წვიმა და ისე აგრილდა, რომ ღამით საბანში ვიმალები. ამის შემდეგ კიდევ იტყვის ვინმე რომ ღმერთი არ არისო?! როგორც კი მიიღო ღმერთმა გაზეთი და წაიკითხა ჩვენი ობსერვატორიის ცნობა, გაიცინა (ალბად) და სთქვა: უნდა გავაბითუროთ და გავაცუროთ ობსერვატორიაო და კოკისპირულად გააწვიმა.

„ნეტარნ არიან მორწმუნენი“. ღმერთზე უფრო სანდოა, კინტო, რომელმა სთქვა (ტარტაროზი № 54): ეს წვიმა იმიტომ მოდის, რომა ვაინა და ომის შემდეგ ცა არ „შეუპაჩინკებიათ“ და მისთვის „რემონტი“ არ უქნიათო.

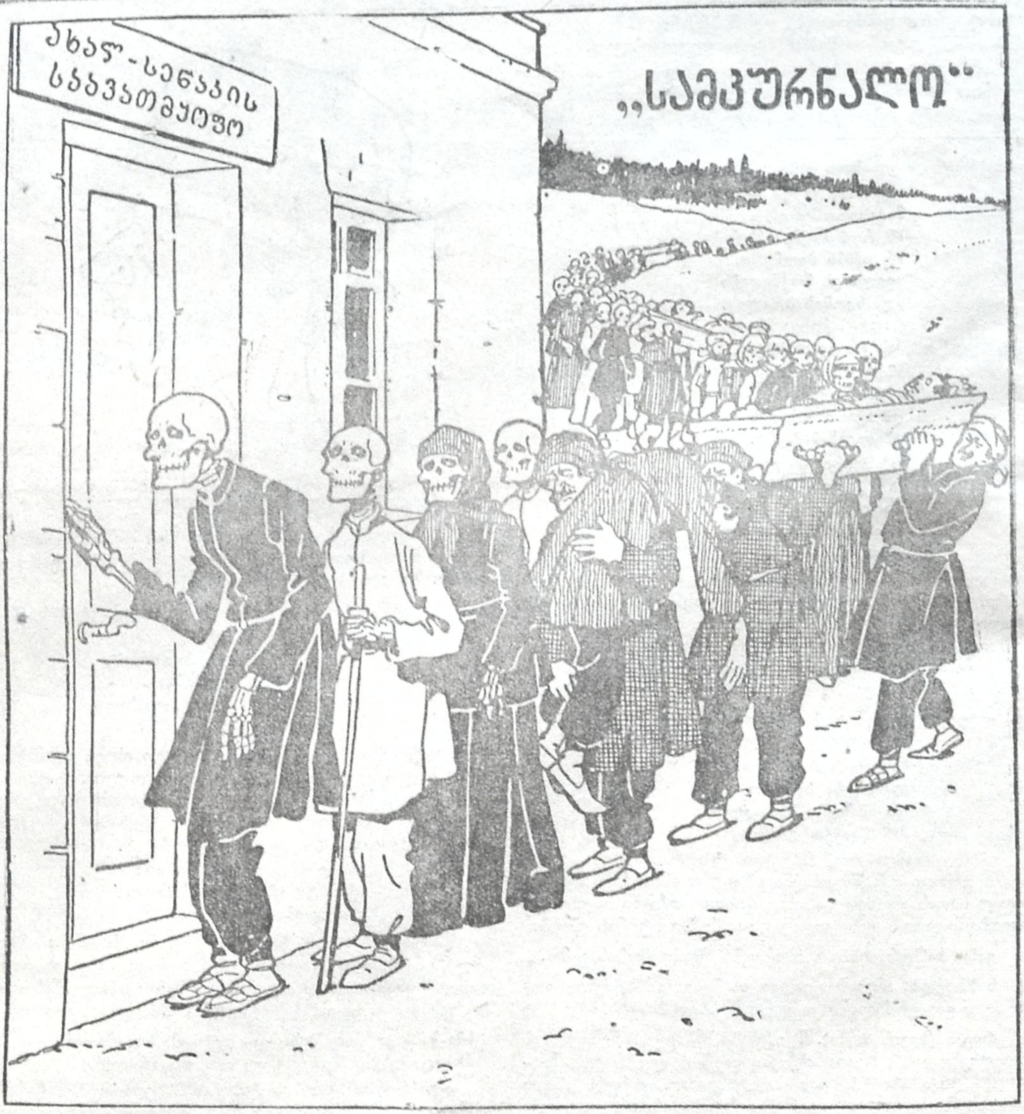

მიცვალებულები და მათი ჭირისუფლები (რომლებსაც მოუყვანიათ გასაცოცხლებლად მკვდრები): სიკვდილის გვეშინია... გამოვექეცით,: შეგვიფარეთ და გაგვაცოცხლეთ... კიდევ მოდიან ბევრი ჩვენები.

საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრ. კომიტ. სტამბა, კამოს ქ.68.